

DESIRE®

A romantic couple embracing in a room. The man, with long brown hair and a beard, is wearing a white shirt and has his eyes closed as he kisses the woman's forehead. The woman has long dark hair, is wearing a purple top and large earrings, and has her eyes closed. They are in a room with a large window on the left showing a view of a city and a blue sky. In the background, there is a white door with a statue of a man in a dark suit.

Cynthia St. Aubinová
Jejich druhé životy

 HARLEQUIN®

CYNTHIA ST. AUBINOVÁ

JEJICH DRUHÉ ŽIVOTY

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

o tom, že cesty lásky jsou nevyzpytatelné, vyprávějí vlastně všechny mé příběhy a nejinak je tomu i tento měsíc. Jak se vlastně stane, že ze dvou lidí, kteří se neznají, jsou najednou dvě blízké bytosti? Někdy se lidé mohou sblížit nejprve fyzicky, a teprve pak následuje hlubší poznávání se i na dalších úrovních. To je příklad počátku vztahu hrdinů povídky Zasněžená tajemství. Jindy se naopak partneři domnívají, že fyzickému rozměru vztahu ani nedají šanci. To je zase představa hrdinů romace Nevěstou pro peníze. V každém případě to zajiskření a zaujetí, ten zázrak, který člověka rozechvěje a napumpuje mu do žil spoustu energie, to dychtění... to jsou tak krásné počátky partnerství, že se k nim rádi vracíme jak ve vzpomínkách, tak si o nich i rádi počteme, že? Mé příběhy jsou tady od toho. Přeju Vám příjemnou četbu.

*S láskou
Váš Harlequin*

Cynthia St. Aubinová

JEJICH DRUHÉ ŽIVOTY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Secret Lives After Hours

První vydání:
Harlequin Books, 2022

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2022 by Cynthia St. Aubin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9832-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9833-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9834-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Mason Kane si nemohl pomoci. Ne, že by se nějak moc snažil. Zkoušel přetrpět nekonečné proslovy v zasedací místnosti v pětadvacátém patře, z níž byl nádherný výhled na centrum Filadelfie, a jeho hluboká potřeba najít si nějaké rozptýlení, konečně našla svůj cíl. Charlotte Westbrooková, osobní asistentka jeho otce. Strategicky se usadil přímo naproti ní u stolu delšího a širšího než některé bazény a s povrchem, který byl právě tak lesklý. A odtamtud sledoval, jak po něm kradmo pokukuje pokaždé, když si myslí, že se soustředí na něco jiného. A pokaždé, když ji přistihl, zrůžověla do odstínu, při pohledu na nějž se mu za látkou jeho na míru šité košile rozběhlo srdce o něco rychleji. Nebyl si tak úplně jistý, jestli to je kvůli jeho pozici ředitele marketingu ve firmě, která se zabývala výrobou cukrovinek, ale přemýšlel o ní jako o něčem, co by měl ochutnat. *Vychutnat*. Její vlasy měly barvu dobře uleželého cabernetu. Její oči vypadaly jako napůl rozpuštěná měkká belgická pralinka. Rty měly dekadentní odstín granátového jablka. Pleť měla bledou a zarůžovělou jako broskve a smetana. Už jen tahle kombinace úplně stačila k tomu, aby ji občas sledoval skrze skleněnou stěnu své kanceláře. Ale teď měl ještě větší motivaci.

Bylo to pár měsíců, co Mason získal od Arlie Banksové, která byla v současné době zasnoubená s jeho

bratrem a dvojčetem Samuelem, informaci, která mu bzučela v hlavě jako moucha pod skleněným poklopem. Charlotte prý je do něj zakoukaná. Nejdřív to považoval za hloupost. Pokud si vzpomínal, nikdy se nestalo, že by si s ním vědomě vyměnila pohled. Když to namítl, Arlie se zasmála a poučila ho, že právě toto je u nesmělých dívek hlavní příznak toho, že k někomu cítí přitažlivost. Nesmělé dívky. Hm. Mason se obvykle scházel s dívkami, které rozhodně nesmělé nebyly. Byly to ženy, které věděly, co chtějí, a nejčastěji si chtěly oprít rudé podrážky svých jehel od Louboutina o běžovou střechu Masonova Aston Martina. Zevnitř. S něčím takovým neměl nejmenší problém. Ale... nesmělá dívka? Vůbec nevěděl, jak takové dívky fungují. A jak se k čertu Arlie dozvěděla tohle matoucí tajemství, když s ním Charlotte, pokud si vzpomínal, nikdy nepromluvila víc než pět souvislých slov najednou?

Ale pak se začal dívat on sám a pořádně. A čím víc se díval, tím víc toho viděl. Například to, jak vždycky napřímila páteř pokaždé, když prošel kolem jejího stolu. Nebo způsob, jakým se jí zablesklo v očích napůl ukrytých za reflexními skly, než se zase honem začala soustředit na monitor počítače. Nervozita, s níž si zastrkávala neexistující uniklý pramen vlasů do dokonalého drdolu, který měla snad až příliš pevně přichycen sponkami na elegantní šíji. Jakmile jednou věděl, po čem se má dívat, začal vnímat určitá znamení; najednou nebylo tak těžké pochopit, co se za nimi skrývá. Celé to začalo spíš jako experiment. Teď už to byla hra. A on měl hry rád. Někdy až příliš.

„Masone.“

Jeho jméno zaznělo konferenční místností jako prásknutí bičem. Ozvalo se z čela stolu, kde seděl Parker Kane, jeho otec, který dnešní poradě předsedal. Podle jeho podrážděného tónu a kamenného výrazu se dalo odhadnout, že mu položil nějakou veledůležitou otázku a čeká na odpověď. To bylo poněkud

nešťastné, protože neměl ani ponětí, o čem se mluvilo. Pak zaslechl tiché cinknutí, podíval se na monitor a viděl zářící bublinu chatu.

CWestbrook: Neil chce vědět, proč jsme překročili rozpočet na reklamu na tyčinky FitLife.

Zaplavila ho vlna vděčnosti. Mrkl na Charlotte, která se, jak žádal protokol, dívala přímo před sebe do svého počítače a prsty jí poletovaly nad klávesnicí.

„Je mi líto,“ začal Mason tónem, který podle jeho názoru vyjadřoval stejnou měrou jistou podřízenost, a zároveň asertivitu. „Ještě nemám ohledně té instagramové kampaně, kterou doporučil tvůj tým, pohromadě všechna čísla. Jakmile se tak stane, okamžitě všechny informace předám.“

Z druhé strany stolu, kde seděl jeho bratr Samuel, generální ředitel, se ozval zvuk, který bez jediného slova vyjadřoval obvinění, že mluví hlouposti. To sice nebylo nic příjemného, ale na druhé straně se to dalo čekat, protože Mason, který byl rodinným samozvaným playboyem, rozmařilcem a dandym, používal tuto taktiku často, taktiku, kdy se snažil získat čas, protože se neobtěžoval připravit si odpovědi na otázky, o nichž mu muselo být jasné, že je dostane. Tahle chronická neochota, která byla nejviditelnějším příznakem jeho nechuti ke korporátnímu světu obecně, dosahovala v poslední době svého vrcholu v důsledku několika na sebe navazujících událostí. Příchod Neila, snoubence jeho sestry Marlowe, byl jednou z nich. Neil Campbell, tmavovlasý chlapík s hustým obočím a agresivně střiženými obleky, vypadal jako celkem pohledný yuppie, který se díky tvrdým loktům a jisté neomalenosti dostal až mezi vlky z Wall Streetu. Díky campbellovskému kapitálu se stal velmi rychle součástí výkonného týmu a okamžitě začal strkat svůj ostře řezaný nos jejich otci přímo do zadku. Byl skoro zázrak, že Parker dokázal sedět. Mason doopravdy nechápal, co na něm jeho sestra vidí kromě toho, že jí ho jejich otec vřele schválil.

JEJICH DRUHÉ ŽIVOTY

Teď si Neil odkašlal a schválně se naklonil tak, že bránil Masonovi ve výhledu. „Měl jsem takový dojem, že ta data, o kterých mluvíme, byla zveřejněna už minulý pátek.“

„Je od tebe laskavé, že jsi k této skutečnosti obrátil moji pozornost, Neile,“ pronesl Mason svým nejnepříjemnějším tónem. Také se trochu pousmál a byl nesmírně rád, že Marlowe není v místnosti a nemůže ho prokouknout. „Při nejbližší příležitosti se jimi budu zabývat.“ Poté Mason přesunul pozornost zpět k laptopu a vyfukal rychlou odpověď Charlotte. *MKane: Zachránila jsi mi zadek. Máš to u mě.*

Charlotte na opačném konci stolu rychle ztišila svůj laptop, když cinknul. Teď už se nedalo říct, že se červená, byla rudá jako ředkvička. Doslova a do písmene. Mason zapřemýšlel, do jakého odstínu by se asi zbarvila, kdyby se mu podařilo adresovat jí skutečně něco provokativního. Pod jeho vzkazem se objevila bublina, což znamenalo, že se mu snaží odpovědět. Ke svému pobavení Mason slyšel rytmus jejích prstů a netrvalo mu dlouho pochopit, že vždycky něco napíše a vzápětí to zase smaže.

Nakonec se spokojila s krátkou reakcí. *CWestbrooková: Vůbec není zač.*

Dal by své vzácné starožitné hodinky *Bulova*, kdyby se mohl dozvědět, co psala předtím. *MKane: Myslím to vážně. Tak, co to bude? Káva? Sklenka vína?*

Na jejím obličejí se mihl krátký úsměv, vítaný start krátkého pingpongového setu elektronické komunikace, která následovala.

CWestbrook: Je to úplně v pořádku. Vážně.

MKane: Neodpověděla jsi mi na otázku.

CWestbrook: Rozmyslím si to.

Vnímal to jako nezávaznou odpověď a úmyslně vytvářenou slovní mluhu. Takhle snadno se z toho nevykrotí. *Ano*, napsal a každý úder klávesnice byl jako proroctví. *Určitě si to rozmyslíš.*

Charlotte se na něj podívala přes okraj laptopu. Jejich oči se setkaly, a ten okamžik se protahoval. Přál si, aby si ji mohl uchovat přesně takovou, jaká byla v té chvíli. Její sametové rty se lehce pootevřely, sklopila řasy a dívala se na něj přes tmavé obroučky svých brýlí. V očích jí svítilo rošťáctví.

„Vnímáte, slečno Westbrooková?“

Způsob, jakým sebou Charlotte při zvuku hlasu jeho otce trhla, Masona iracionálně rozčílil.

„Omlouvám se,“ řekla a vrhla omluvný pohled k čelu stolu. „Mohl byste to zopakovat?“

Mason cítil, že se mu v žaludku rozlil pocit viny jako kyselina. Kdyby dával pozor, mohl by ji vytáhnout z bryndy stejně, jako to udělala ona.

Jeho otec si povzdechl a nějak se mu podařilo vložit do toho prostého zvuku frustraci i nelibost. „Přesunujeme další schůzi výboru na třetí týden v srpnu.“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla Charlotte a hladce vklouzla do zdvořilého a schopného tónu, který užívala, když odpovídala jeho otci.

„Doufám, že tentokrát nezapomenete zkontrolovat všechny údaje, než odešlete nové informace a pozvánku,“ pronesl jeho otec hlasem obtěžkaným výtkou.

Charlotte se trochu schoulila do sebe, jako by před patriarchou Kaneova rodu s ledově šedýma očima a ježatými vlasy musela uhnout. „Ano, pane,“ odpověděla a tváře se jí zbarvily docela jiným odstínem krvavě rudé barvy, než tomu bylo před chvílí. „Určitě to udělám.“

Byla to jednoduchá chyba. Nějaké to copy/paste, kterého se někdy dopustil úplně každý u tohoto stolu. Ale jeho otci, který měl fenomenální paměť na nejrůznější přešlapy svých kolegů a zaměstnanců, to bylo úplně jedno. Neskutečně si vychutnával, když jim je mohl připomenout v okamžiku, kdy jim způsobily co největší možné ponížení. Mason ten pocit znal přímo intimně, ačkoli během doby, kdy se Samuelem

dospívali, projevoval jejich otec svůj nesouhlas především s činy jeho bratra. Ovšem od doby, kdy Mason dobrovolně položil hlavu na špalek, aby zabránil vyhazovu svého bratra z *Kane Foods International* poté, co otevřeně porušil pravidlo, které jejich otec ve firmě stanovil, pravidlo nulové tolerance romantických vztahů na pracovišti, tento stav se drastickým způsobem změnil. To, že se Arlie a Samuel do sebe zamilovali, se stalo tématem, které bylo veřejně propíráno a zvánělo skandálem, ale jakmile se veřejnost dostatečně nasytila a vrhla svou pozornost k dalšímu šfavnatému románku jakéhosi nešťastného miliardáře, všechno rychle utichlo. Zůstala jen zášť, kterou si hýčkal jeho otec kvůli tomu, že ho převezl jeho vlastní syn. A zášť Parkera Kanea, to byla legendární veličina.

Kolem Masona se začaly ozývat jednotlivé hlasy, jak se jednání plynule změnilo v oddělené rozhovory. Diskutovalo se o plánech, navazujících callech a dalších záležitostech. Mason si všiml, že Charlotte pořád ještě sedí ve své poraženecké poloze, a začal psát, i když si nebyl tak úplně jistý tím, jaký je vlastně jeho záměr. *MKane: Máš po meetingu chvíli? Že bychom si popovídali?*

Sklouzla očima k laptopu a po několika vteřinách váhání odpověděla. *CWestbrook: Dneska, bohužel, musím skončit brzo. Je to naléhavé?*

Říkal si, že to, co cítí, určitě nemůže být zklamání. Ale něco uvnitř něj jako by se začalo potápět. *MKane: Ne, nic naléhavého. Tak třeba jindy?*

CWestbrook: To si piš.

Lidé už začali vstávat od stolu, brali si telefony a dávno dopité hrnky od kávy. I Charlotte vstala a přitiskla si, k Masonově lítosti, svůj laptop ke hrudníku. Tohle mu ale dalo možnost ocenit i tu část oblečení, kterou předtím skrývala pod deskou stolu: sukni do áčka a bolestně praktické střevíce. Barva a střih jejích blůzek se měnily, ale zbytek outfitu jen málokdy. Dnes

to byla břidlicově šedá sukně a světle modrá blůzka s drobným proužkem.

Rychle si sám vzal svoje věci, obešel stůl a otevřel Charlotte dveře s úsilím tak přehnaným, až se v duchu otrásl nad tím, jak je průhledný.

„Děkuju.“

Sklonila hlavu a on zachytil svěží směsici vůně jejího květinového šamponu a pod ním cosi něžně citrusového. Kdyby ji už nějakou dobu tak pozorně nesledoval, mohla by mu uniknout jiskra, která se jí objevila v očích, když jimi přejela přes jeho hrudník. Vzhledem k tomu, že zdědil jeho rozměry i šlachovitou stavbu od svého otce, snažil se, seč mohl, aby doplnil pár vrstev svalů s pomocí osobního trenéra, trénink však v poslední době těžce zanedbával kvůli svým nočním aktivitám.

„Potěšení je na mé straně,“ odpověděl a doufal, že nezaznamenala, jak při těch slovech lehounce zachraptěl. Na pár vteřin zpomalil, protože chtěl, aby šla před ním. Když ji začal sledovat, zjistil, že se mu nesmírně líbí způsob, jakým chodí. Pohybovala se jako tanečnice. Nohy jí klouzaly kupředu, krásně vykroužená lýtka se vykláněla do stran a boky se jí hříšně vlnily ze strany na stranu v nekonečné smyslné křivce. Zaplavil ho pocit viny, když si uvědomil, jak se do ní vpíjí. Ne proto, že překračoval pravidlo svého otce. Ale proto, že překračoval svoje vlastní. *Nikdy nezneužívej výhody svého postavení, které sis ničím nezasloužil, a dokonce jsi ho ani nechtěl.*

Přes své hrdinské úsilí Mason cítil, jak se jeho vzrušení stupňuje, byl to jakýsi spodní elektrizující proud, který mu začínal na konci páteře. Vnímal, že je tvrdý jako skála. A bylo mu jasné, že potřebuje sex nebo dobrou bitku. A brzy k tomu bude mít příležitost. Protože i on dnes večer musel někde být. Věděl, že tam půjde, i když by tam vlastně chodit neměl...

DRUHÁ KAPITOLA

Ano. Rozmyslíš si to. Ta slova se Charlotte Westbrookové pořád přehrávala v hlavě od chvíle, kdy je uviděla v bublině chatu s Masonem. Od té doby na ně stále myslela, i během celé cesty vlakem z centra Filadelfie až na parkoviště v Landsdale, kde si nechávala pět dnů v týdnu svoje auto. Ta slova doprovázel i obraz tváře Masona Kanea. Pro jeho rysy se hodil jen jediný popis, ten, který často používala v románech, které psala po nocích a v ukradených chvílích v práci. Ostře řezaná čelist. Hříšně smyslná ústa. Vlasy, které neustále vypadaly, jako by mu je zrovna teď pocuchal závan větru, a jejichž konečky byly lehounce zesvětlené sluncem. Mechově zelené oči se zlatým kroužkem okolo panenek. A tělo, které by si snadno dokázala představit v kiltu skotského šlechtice z Vysočiny, v kožených kalhotách Vikingů nebo pirátů. Představivost měla velkou. Hodně velkou. A taky ji často používala, což byla skutečnost, kterou Mason k jejímu nekonečnému ponížení zřejmě uhádl. V těch dvou letech, co pracovala jako osobní asistentka jeho otce, si často užívala pohled na Kanea v mnoha různých situacích: na poradách, na korporátních koktejlových večírcích, v hotelových recepcích a barech a taky občas v jeho kanceláři. To byl její nejoblíbenější pohled. Něco na tom, jak byl rozvalený za stolem, bylo v takovém prostředí úplně špatně, a navíc jasně vysílalo varování směrem ke komukoli, kdo by se ho na to odvážil

upozornit. Teď ale bylo jasné, že její soukromé pozorování bylo odhaleno. Otrásla se, nastoupila do Hondy Civic, nastartovala a připomněla si jeho sarkastický úsměv v okamžiku, kdy ji přistihl, jak se na něj dívá. Při té vzpomínce se jí na okamžik znovu trochu příjemně a trochu nepříjemně stáhl žaludek. Ještě nikdy v životě nebyla tak ráda, že má důvod odejít z kanceláře hned po poradě, i když jí to vysloužilo ledový nesouhlas od Parkera Kanea.

Charlotte zastavila u obrubníku před domem a začala vykládat věci. Ruce měla plné nákupních tašek a už se nemohla dočkat, až z letního vedra vejde dovnitř. Rychle za sebou zavřela, odložila klíče do misky na stolku, odložila tašky do kuchyně a vrátila se, aby zamkla.

„Překvapení!“ ozval se hlas přímo za jejími zády.

Vyjekla a instinktivně rozhodila ruce do vzduchu. Vzápětí ji zaplavila úleva, když si uvědomila, komu ten hlas patří. Obrátila se a hleděla do pohledné a známé tváře. „Proboha, Jamie!“ vydechla a štípala svého bratra do paže. „Takhle mě nesmíš lekat.“

„Promiň,“ usmál se a masíroval si bolavé místo. „Chtěl jsem tě jen překvapit.“

„No, to se ti povedlo!“ S bušícím srdcem ho popadla do náruče, vděčná za jeho přítomnost a pocit bezpečí, kterou s sebou nesla, i když se ve srovnání s jeho ležérním stylem vždycky okamžitě začala cítit jako nudná korporátní úřednice. Dnes měl na sobě košili s krátkými rukávy se vzorem, z něhož skoro bolely oči, stylově potrhané skinny džíny a boty od Gucciho. Nechápala, jak si neustále dokáže pořizovat značkové oblečení ze svých honorářů středně úspěšného keramika. Protřela si čelo, několikrát se nadechla a vykročila znovu do kuchyně. „Málem jsem z tebe dostala infarkt.“

„Něco takového by ti nehrozilo, kdybys mě poslechla a srovnala si ten svůj nepřátelský vztah ke cvičení.“ Jamie se posadil na stoličku ke snídaňovému stolu.

Uspořádání Charlottiny kuchyně bylo přesně takové, jak si to pamatoval z dětství, kdy si věčně opíral kostnaté lokty o stůl, špičatou bradu měl opřenou o zápäštití, a na hlavě měl vrabčí hnízdo z vlasů, které byly pod zářivkou skoro platinově světlé, stejně jako dnes.

„Pracuju padesát hodin týdně, dvě hodiny denně dojíždím, po večerech se starám o mámu, a ještě k tomu se snažím psát knihy.“ Sáhla do nejbližší tašky, vytáhla krabici s vejci a mléko a obojí strčila do ledničky. „Takže mi odpusť, že nenacházím čas, abych ještě dodržovala fitness režim.“

„A jak to jde, mimochodem?“ Vzal si z misky na pultě mandarinku a začal ji loupat.

„Co z toho?“ odsekla a začala do nejbližší skřínky skládat konzervy polévek.

„S tou knížkou,“ odpověděl a vložil si do úst jeden měsíček.

S knížkou, která v žádném, v žádném případě nebyla o Masonu Kaneovi. Ano, její hrdina byl neskutečně atraktivní miliardář, který se mu možná trochu fyzicky podobal, ale tam veškerá podobnost končila. Její miliardář byl tmavý, zadumaný a skrýval strašlivé tajemství. Pokrčila rameny. „Je to v podstatě hromada navoněných žvástů, které nikdy neuvidí světlo světa, ale já si dokážu celkem zdatně lhát do kapsy, takže prostě z nějakého důvodu pořád pokračuju.“

„To jsi říkala o každé své knize, Charlie,“ odpověděl Jamie a vychutnával si další kousek mandarinky. „V jaké jsi fázi? Ve třetině?“

„Ne, že bych se ti ostýchala vyprávět o svém tvůrčím bloku, ale co tady vlastně děláš?“ zeptala se, podrážděná z toho, že přesně ví, jak jí dokázat, že mluví hlouposti. „Nedokážu uvěřit, že ses tady tak najednou objevil! Z Bostonu!“

Jamie odložil zbytek mandarinky a jedním prstem si hrál s kousky oloupaných slupek. „Rozešli jsme se s Davidem.“

„Zase?“ Charlotta za půl roku trvání Jamieho vztahu s Davidem obdržela tolik zoufalých nočních telefonátů a dramatických textovek, že už ztrácela nit.

„Tentokrát je to něco jiného,“ řekl Jamie.

„Jak to?“

„No... Vzpomínáš si, že si u mě vždycky nechá něco svého, takže má výmluvu, aby se mohl vrátit, že jo. A když se vrátí, nějak se mi podaří pokaždé zapomenout na to, jak to bolí, když je sebestředný a nedosažitelný, a jak sexy naopak je, když má zlomené srdce a je pokorný,“ vyprávěl.

„Jak bych na to mohla vůbec zapomenout?“ zeptala se řečnický. Pak složila prázdné papírové tašky a uložila je do papírového odpadu.

„Tentokrát si u mě nenechal vůbec nic.“

Upřímný smutek v jeho obvykle dobře naladěném hlasu vzal Charlotte u srdce. „To je mi líto, Jamie.“

Jamie přikývl a v očích se mu zaleskly slzy. Mávl rukou a vstal. „Takže,“ pokračoval, vzal do ruky slupky od mandarinky a nesl je do koše. „Napadlo mě, že bych na nějaký čas zajel do Filadelfie, abych to tady zpracoval a možná si našel dalšího pohledného narcistního muzikanta. A taky strávil nějaký čas s tebou a s mámou, samozřejmě.“ Charlotte ho pleskla po zadku srolovanou utěrkou, ale Jamie zachytil její druhý konec a vytrhl jí ji z ruky. „A když už o tom mluvíme, kde je vlastně máma?“

„Je někde venku s Gail. Ve čtvrtek odpoledne chodívají do parku.“ Milá, trpělivá a neskutečně laskavá matčina opatrovnice se stala integrální součástí Charlottiny existence, stejně jako týdenní rutina, kterou s její matkou dodržovala.

Na Jamieho tváři se objevil netypicky vážný a starostlivý výraz. „Jak se jí daří?“ zeptal se.

Charlotte si povzdechla a opřela se o žulovou kuchyňskou desku. Na tuto otázku neexistovala jednoduchá odpověď. Před třemi lety byla jejich matce